

[Aase Olesen]

ningerne. Der er f.eks. to gange i lovteksten nævnt udtrykket »økonomisk afhængighed«. Jeg går ud fra, at hr. Kofod-Svendsen også ved, at det »eller« der står foran i teksten, altid er blevet fortolket som et »og«, nemlig at man også har forlangt en vis økonomisk afhængighed.

(Kort bemærkning).

Lenger (SF):

Jeg vil blot i anledning af fru Aase Olesens bemærkninger i hendes forrige indlæg sige, at jeg er helt enig i, at man ikke kan se isoleret på enkeltdele af hele dette problemkompleks, i hvert fald ikke i længden. Man kan godt lave nogle småændringer hist, man kan godt lave nogle småændringer pist. Man kan formentlig også godt lave ministerens cirkulære om til en lov, uden at der sker noget ved det, men i det lange løb er vi nødt til at betragte disse spørgsmål i sammenhæng; det er jeg helt enig i.

Jeg vil også godt præcisere, at jeg er enig i, at vi ikke kan have én konstruktion med rettigheder og pligter og en anden konstruktion, hvor der kun er rettigheder; det går heller ikke i det lange løb. Derfor må vi se at finde en løsning på det, så det indgår i en sammenhæng.

Men når det er sagt, vil jeg også gerne tilføje, at det jo er Det Radikale Venstre, der stiller forslaget om, at vi nu skal have et forslag, der, som jeg læser beslutningsforslaget i hvert fald, isoleret beskæftiger sig med en ændring af arveafgiftsloven. Derfor har vi forholdt os høfligt og seriøst til det forslag, som Det Radikale Venstre har fremsat, og vi har oven i købet givet tilslutning til, at vi kan støtte det. Så synes jeg ikke, at fru Aase Olesen kan forlange mere.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Selv om jeg godt kan tælle og ved, hvor flertallet ligger, synes jeg, at det er en sag, hvor det kan være rigtigt at sige, at såvel fru Aase Olesen som det flertal, der støtter hende i forslaget, på dette punkt ved at støtte forslaget sagligt set handler fuldstændig forkert både ud fra formelle grunde og ud fra materielle grunde.

Lad os tage det formelle først. Hjemmelen til udstedelse af cirkulæret er krystalklar. Folketinget har vedtaget arve- og gaveafgifts-

loven, hvor der står: »Hvis arvingen ved arveladerens død i længere tid har hørt til dennes husstand – og det er »i længere tid«, der er afgørende – »eller været økonomisk afhængig af ham, kan ministeren . . . tillade, at arveafgiften svares efter en lavere arveafgifts-klasse . . .« osv.

Denne lov har været gældende i en 20–30 år, uden at der var udstedt et cirkulære, og det er klart, der har været tale om et skøn fra sag til sag, hvor skiftende skatteministre har skønnet, hver gang de fik sagerne forelagt. Jeg tror nok, jeg kan sige, at det ikke har været nemme sager, at det ikke har været sager, man afgjorde i al hast, men at man ved nøje eftertanke har skønnet sag for sag.

På et vist tidspunkt, da antallet af disse sager steg, var der et klart behov for, at skatteyderne fik en oplysning om, hvad det var for en praksis, ministeriet egentlig brugte i disse sager, sådan at man ikke sendte sager forgæves ind, som man ikke havde nogen chance for at få en positiv bevilling for, men at man på den anden side sendte de sager ind, hvor man i overensstemmelse med loven og de intentioner, der ligger bag loven, havde en chance for at få nedsat arveafgiften. Derfor udstedte man et cirkulære den 14. juni 1982, og det var en opfølgning af den praksis, man havde i ministeriet, og naturligvis også et forsøg på at måle temperaturen i det samfund, hvori denne lov skulle fungere.

Jeg gentager, hvad jeg sagde i mit første indlæg: hvis Folketinget havde ønsket, at sambopligstens varighed skulle være uforandret fra dengang, man lavede arve- og gaveafgiftsloven – jeg tror, det var i 1942; det er jeg nu ikke helt sikker på, men det er mange år siden – hvis man mente, at det tidsrum, hvor folk fandt det rimeligt at bo sammen, for at de kunne betragtes som værende økonomisk afhængige af hinanden, skulle stå fast til evig tid, så havde man da skrevet det dengang. Man ønskede netop, at loven her skulle følge samfundsudviklingen, og dette cirkulære med de seks år, for nu at holde mig bare til den ene betingelse, har været praktiseret siden 1982.

Så er der sket noget i efteråret, nemlig at vi havde en debat i Folketinget om spørgsmålet om, hvorledes ugifte arvinger, der stod i økonomisk afhængighed til hinanden, skulle vurderes afgiftsmæssigt, og den debat endte med et lovforslag, hvor man overhovedet